

БЕЖАНСКИЯТ ПОТОК И МЕЖДУНАРОДНИЯТ ТЕРОРИЗЪМ – ГЛАВНО ЕВРОПЕЙСКИ ПРОБЛЕМ, НО С ИСТОРИЧЕСКИ КОРЕНИ И ГЕОПОЛИТИЧЕСКИ ИЗМЕРЕНИЯ

Велчо Стоянов¹

*"Живеем в свят, чиято есенция е стремеж и воля за
власт (плюс пазар и пари – В. С.)"*

А. Шопенхауер

Безспорно е, че въпросът, свързан с бежанците и тероризма, се превръща във все по-актуален и преди всичко европейски проблем, но с много по-широки измерения, които придобиват геополитически характер. Той обаче придоби вече невероятна актуалност и значение след двете трагични терористични събития, осъществени в Париж през м. ноември 2015 г. и в Брюксел – през м. март 2016 година. За съжаление обаче, при тяхното анализиране и коментиране и при опитите за противопоставяне, справяне и преодоляване на тези трагични събития, се подценяват и едва ли не се игнорират някои исторически корени и основополагащите причини, които ги провокират. Именно това е **целта на настоящата студия: първо**, да обърнем внимание на историческите им "корени" **и, второ**, да се опитаме да разкрием техните основополагащи предпоставки, основания и причини, но във възможно най-синтезиран вид, защото тематиката и проблематиката е доста обширна и сложна.

I

Когато става дума за историческите корени за ислямизирането на Европа, би следвало да имаме предвид следните исторически обстоятелства и събития, а именно:

Първо, първоначалното преодоляване на набезите на арабско-тюркските мюсюлмани към Европа е станало още през началото на VIII век от българския хан Тервел, наследника на Аспарух.

¹ Велчо Стоянов е доктор на икономическите науки, професор, дългогодишен преподавател в катедра "Финанси" на УНСС.

Второ, през VIII век маврите успяват да завладеят Пиренейският полуостров, а така също Южна Франция и Южна Италия, където се задържат към седем века, след което са прогонени.

Трето, следващият опит за завладяване на Европа е осъществен от османско-турските ислямисти, които стигат дори до столицата на Австро-Унгария, но през 1683 г. ги разбиват при подстъпите им към Виена и така се поставя началото на изтласкването им от Централна и Източна Европа. Окончателно това се осъществява посредством освободителната руско-турска война, чрез която България се освобождава от почти петвековното турско иго/робство, а турците остават да владеят твърде малка част от Европа – от Босфора до Одрин и неговата област.

С това обаче претенциите на ислямизма към Европа не престават. Не ни е ясно точно кога и как възниква идеята за превръщането на Европа в ислямски халифат със столица Париж, което е идея и изява преди всичко на ислямския фундаментализъм, който продължава да изпитва носталгия по халифатите и султанатите, характерни за ислямския свят в миналото, но които вече се възраждат, главно като че ли чрез провокирани въздействия. Известно е, че в началото на 30-те години на миналия век Кемал Ататюрк извърши революция в Турция и я превърна в светска република, но с ислямско вероизповедание, като дори забранява носенето на фесове и на фереджета. За съжаление обаче съвременното турско държавно ръководство действа в обратна посока – поставя все по-силен акцент върху исляма и неговите традиции и се стреми да възобнови и разшири влиянието на Турция в рамките на бившата Османска империя, а едва ли не и в по-широки мащаби.

Турците не са същински араби, както и иранците, които са наследници на бивша Персия, но все пак и двете държави са ислямски и общо взето се намират в рамките на арабско-ислямски свят, който обитава Близкия изток. Характерно за този свят е, че ислямистите са обособени в две основни групи – шиити и сунити, между които е имало както различия, така и вражди, включително и борби; а освен шиитите и сунитите там има и по-радикални ислямски общности – уахабити и ислямо-мюсюлмански фундаменталисти, които в името на исляма и на своя бог Аллах при необходимост жертват и себе си, което отново бе показано и доказано при терористичните акции и събития както в Париж, така и в Брюксел. И до известна степен е парадоксално, че някои от тези хора са родени и израснали в Европа, а не в ислямски държави.

Характерно за този арабско-ислямски регион в Близкия изток е, че неговите държави са били колонии, главно на европейски държави, но преди това някои от тях са били в редица отношения по-напреднали от Европа. Например те са съхранили и първи са превели редица известни днес в цял

свят древногръцки философи и Европа ги е заимствала – като безценни източници на познание – благодарение на тях. Впоследствие обаче тези страни изостават и се превръщат в колонии на Европа.

Известно е, че след Втората световна война, между 60-те и 70-те години на XX век, бе обявено десетилетието на антиколониализма, който формално беше премахнат или по-скоро бе трансформиран в "кадифен", в "неоколониализъм" (по думите на Алвин Тофлър и на папа Франциск). И все пак, както при класическия колониализъм, така и при "кадифения неоколониализъм" не беше така разбунен този регион, както стана след първата война в Персийския залив през 2001 г., когато САЩ освободи Кувейт от иракската окупация и превърна Персийския залив в "американско езеро", по изразът на някои автори, но това, впрочем, стана посредством коалиция, начело със САЩ и със санкция на ООН.

Близо около половин век преди въпросните събития в този регион се случи и едно друго изключително събитие, израз на което е възстановяването на Израелската държава, чието съществуване е било прекъснато за около 2000-годишен период. През 1948 г., включително и с решение на ООН, тя бе възстановена върху колониална територия на Англия, върху която се е намирала Палестина. От тогава конфликтът между двете държави – Израел и Палестина, не се е прекратявал, вкл. и до този момент. А към това следва да добавим, че почти всички останали арабско-ислямски държави са подкрепяли Палестина срещу Израел, което, разбира се, е крайно неизгодно за евреите.

Освен това, може би поради две обстоятелства – водещите банкери на САЩ са преди всичко евреи, а вероятно и чрез съдействието на т.нар. тайни (политически) общества – главно масоните, където евреите обикновено доминират, САЩ плътно застават зад Израел, оказват му всестранична помощ и той постепенно се превърна във важна и мощна икономическа, политическа и военна, включително и ядрена сила в региона. При тези условия Израел няма интерес арабско-ислямските му съседи в региона да бъдат силни, единни и да защитават съответно интересите само и главно на Палестина срещу него. Още преди да навлязат САЩ в този регион, Израел осъществява въздушни нападения срещу Ливан, Ирак и Иран и завладява египетска територия от Синайския полуостров, по-голямата част от която обаче впоследствие бе върната на Египет.

Инвазията на САЩ по военен път в Персийския залив и Близкия изток като цяло се обуславя поне от три основни причини, а именно:

а) да се окаже помощ на Израел, вкл. и чрез разбунването и противопоставянето на арабско-ислямските държави от региона;

б) едва ли може да се отрече, че привлекателната сила за САЩ са били и огромните запаси от петрол и газ в този регион; и

в) той – регионът – се явява и важен плацдарм срещу техни два основни неприятеля – Русия и Китай.

Стартът на този процес бе осъществен в началото на март 2003 г., когато бе извършено нападението на САЩ и коалицията им срещу Ирак и неговият диктатор Саддам Хюсеин, с когото преди това те бяха в добри, дори приятелски отношения, особено по време на войната между Ирак и Иран. Известно е, че това, което се случи в Ирак бе сторено впоследствие в Афганистан, Либия, а след това и в Сирия, но без санкция на ООН.

Една от причините и главно основание за активизирането на САЩ в Близкия изток бе терористичната акция срещу тях на 11.09.2001 г., когато арабско-ислямски екстремисти завземат американски самолети и, жертвайки се, чрез тях разбиват двете кули на Световния търговски център в Ню Йорк, а един от самолетите се врязва в Пентагона. Различни мнения има, кой стои зад тези атентати, но последиците от тях са две основни – превръщането на САЩ в почти полицейска държава и оправдаване на агресията на САЩ и тяхната коалиция срещу арабско-ислямските държави, чиито представители били извършили атентатите.

Налице е и парадокс, че, съгласно официалните данни 13 от 22-та терористи са били от Саудитска Арабия, но срещу нея не са предприемани никакви мерки и действия. Тя продължава да бъде приятел на САЩ, макар че едва ли не е диктаторски халифат и възпитава децата и народа си да бъдат врагове на САЩ, както твърдят Ли Якока, Ноам Чомски и Гор Видал, авторът на книгата "Вечна война за вечен мир", с подзаглавието "Кръв за петрол или хунтата Чейни-Буш". Лий Якока в своя книга пише, че е бил в имението в САЩ на посланика на Саудитска Арабия, който му показал там две луксозни вили, които били построени от него и подарени на Буш-старши и Буш-младши (Якока, 2007, с. 116).

От Ирак като че ли не са били открити терористи, участвали в събарянето на кулите на Световния търговски център в Ню Йорк, но едно от оправданията и основанията за военната агресия срещу Ирак, според президента Дж. Буш-мл., е, че "иракското правителство е изплащало обезщетения на палестински камикадзета" (Тодоров, 2003, с. 15), действали главно срещу техните (на САЩ – бел. ред.) приятели – евреите, а Зб. Бжежински пита: "Колко дълго ще издържи Израел, ако ние (САЩ) излезем от региона на Близкия изток?" (Бжежински и Скокрофт, 2012, с. 91).

Споменахме също, че понеже САЩ навлизат чрез военна коалиция срещу Ирак без санкция на ООН, няколко държави от Западна Европа отказаха да участват във военната коалиция и във войната срещу Ирак. Това разгневи

САЩ, които отправиха обиди към "Стара Европа" и главно към Франция и Германия", и похвали към "Нова Европа", която ги подкрепи. Смятаме, че заслужава да споменем за убедителните и категорични отговори на Франция и Германия. Тогавашният френски министър на външните работи, Ю. Ведрин, заявява: "САЩ никога не се съобразяват с интересите на своите съюзници и приятели, а си гледат и преследват само своите собствени интереси"; а тогавашният външен министър на Германия, Йошка Фишер, бе твърде кратък и заяви: "Ние не сме васали на САЩ!". През 2006 г. в книгата му, която беше преведена и издадена и у нас, бившият канцлер на Германия Хелмут Шмит потвърди, че Европа продължава да е васал на САЩ и че те имат войски и бази в 156 държави в света. А след бомбардировките на НАТО над Югославия и най-вече над Сърбия през 1999 г. се обособи една бивша сръбска територия (която в по-далечното минало е била и българска, вкл. и Белград – б.а.), върху която под налягането на САЩ бе изградена нова държава – Косово, и създадена там нова тяхна военна база. Тогавашният главнокомандващ на НАТО, генерал Уесли Кларк е казал, че нападението над Югославия е имало за цел да сплоти държавите от НАТО. Защото след саморазпадането на "реалния социализъм" и на бившия Съветски съюз, които тръгнаха по либерално-демократичния път на Запада, започна да се говори, че НАТО може би вече е излишно и би следвало да се саморазпусне.

С възглавяването на Русия от Путин, формирането на БРИКС, както и със "Сблъсъкът на цивилизациите и преобразуването на световния ред", за което започна да пише С. Хънтингтън от 1993 г. (чрез публикуване на статия, а впоследствие и на прословутата му книга – б.а.), нещата започнаха да се променят – в смисъл, че установеният еднополюсен свят, начело с хегемонът му САЩ след 1989/1991 г. не върви към стабилност, а към дестабилизация, обусловена от културно-цивилизационни предпоставки. Дали тази негова (на Хънтингтън – бел. ред.) теза беше обективно-реалистична, или субективно-идеологическо-манипулативна, може да се спори, но предреченото почти се превърна в реалност. Дали обаче не и целенасочено, евентуално със съдействието на тайните политически организации (Т.П.О.) и чрез т.нар. "глобални мрежи", "think-tanks", неправителствени организации (Н.П.О.) и аналогични техни структури, организирани в "глобални мрежи". Това е въпрос на преценка, но като че ли отговорът е "да".

Парадоксалното е, че при двуполусния свят, в който се водеше т.нар. Студена война, все още го нямаше този "Сблъсък на цивилизациите с оглед преобразуването на световния ред" (пак по С. Хънтингтън – б.а.). Към нов световен ред с единно човечество и единно световно правителство обаче от векове наред се стремят Тайните политически общества и масоните, в частност, които още през 1969 г. публикуват своя таен план от 48 точки

или цели, които ще посочим в по-нататъшното изложение. Безспорно е, че разногласията и противоречията между цивилизациите се бяха поуспокоили към края на миналия век, но като че ли главно войната в Близкия изток, израз на сблъсъка на цивилизациите, ги разбуня. В това отношение възниква и въпросът: дали не бе провокиран този "сблъсък на цивилизациите", зад който да се прикрива стремежът към световно господство и ламтежът към природни ресурси от глобалната (американска) империя, но посредством "кадифен неоколониализъм" или нов "васализъм" и в условията на "Новото средновековие" (Менк, 1996), което прие формата на Глобално средновековие, според Хънтингтън.

Заговори се за финансови и за хибридни войни, дори за т.нар. "управляем хаос", за провокирането на който се използват освен класически военни конфликти, така също и хибридни войни. Смятаме, че вече е доказано в съответната литература, че за постигането на тяхната цел – единно човечество и единно световно управление, с единна религия, общ език, единна валута и пр., тайните политически общества (ТПО) са осъществили както четирите големи – Велики революции: английската (през XVII в.), американската (XVIII в.), френската (края на XVIII в. – началото на XIX в.) и руската (1905-1917 г.), така също и двете световни войни. Смята се, че посредством следващата, трета световна война, тайните политически общества ще постигнат напълно своите цели. Някои считат че е започнала още на 11.09.2001 г. (Хелсинг, 2013).

Като говорим за ТПО, имаме предвид както древните или класическите – Масони, Илюминати и Розенкройцери, така и новите такива, създадени в края на XIX и преди всичко през XX век. Тук имаме предвид т.нар. "Кръгла маса", създадена в Англия през 1891 г., "Кралския институт за външна политика" и Института "Тависток", създадени и функциониращи също в Англия, а така също и Клуба "Билденберг", "Тристранната (Трилатералната) комисия" и "Комитета на 300-те", в които членуват хора от елита на повече държави. Тук се нареждат също "Съветът за чуждестранни връзки" и "Съветът за международни отношения", които функционират в САЩ, а вероятно има и други, като т.нар. "Съвет на световните мъдреци", например. Разбира се в тях не биха могли да членуват обикновени хора, а главно изтъкнати личности, вкл. световният икономически елит, т.е. – главно тези с "големите и най-големите кесии" (по Макс Вебер) или с "дебелите и най-дебелите портфейли" (по Алвин Тофлър). Политическият елит също членува в тях и, както е известно, двата елита (икономическият и политическият) си разменят местата през т.нар. "въртяща се врата".

За тайните политически общества е налице твърде богата литература, в която се доказва, че съдбата на света е в техните ръце поне от началото на новото време. За да разберем какво вършат или по-точно какви са техните цели, ще изложим тайния план на масоните, обявен публично от техен

активен член и с висша степен масон – американеца д-р Ричард Грей. Той пише, че "по-рано не му било позволено да го прави, но сега – през 1969 г., вече можем свободно да обсъждаме тайния план (на масоните), защото вече всичко е готово и никой не може да ни спре".

Ето основните цели и задачи на този план:

Редуциране на населението, което, за съжаление, е фундаментален проблем, поставен още през XVIII в. от Томас Малтус, (смята се, че е имал предшественик в Китай още през III в. пр.н.е.). По същество Малтус се е оказал пророк, доколкото е твърдял, че количеството на населението нараства в геометрична, а на природните ресурси – в аритметична прогресия, и в бъдеще ще дойде момент на недостиг на ресурси. Общоприето е – главно – но не само от еколозите, че този момент вече е настъпил и ние добиваме и потребяваме около 150% от възпроизводимите природни ресурси и вече живеем за сметка на бъдещите поколения. Смята се също така, че ако съвременното население на Земята произвежда и потребява колкото американците, ще са ни необходими няколко планети. Почти общоприето е от еколозите, че на Земята безпроблемно могат да живеят до около 4 млрд. души, но радикалните еколози считат, че и това количество е голямо и то би следвало да се доведе до около 2.5 млрд. души.

С този проблем се е занимала и ООН, която "заковава" броят на населението на 11 млрд. души, но не сме срещали еколог, който да не смята това количество за неимоверно голямо.

В литературата за ТПО се сочи, че според тях населението на Земята следва да се сведе в рамките на 500 млн. до 1 млрд. души!!! А то вече достигна 7,4 млрд. души и се оказва, че би следвало да се намалява в рамките от над два пъти до над седем пъти!... Главният проблем е как това да се осъществява и какъв следва да остане броят на населението на нашата Земя, но дискусията по тази тема не е придобила необходимата публична значимост и тежест.

Да припомним, че препоръката на Х. Спенсър е конкурентоспособните да унищожат неконкурентоспособните, разбира се – икономически, но икономическото унищожение води и до физическо такова (Великите мислители на Запада, 2013, с. 754-756) или според Дж. Бентам "хората започват да бъдат третираны не като лица, а като вещи... или инструменти за максимално увеличаване на печалбите" (вж. Философски речник, 1997, с. 66).

С този проблем активно се занимава и социологията (Философски речник, 1997, с. 581 и следващите) и едва ли не всички обществени науки – да припомним думите на Т. Хобс: *Bellum omnium contra omnes* и *Hommo homeni lupos es*, т.е., че **хората са врагове помежду си или човек за човека е вълк**, съгласно втория цитиран латински текст, или отношенията между хората се овълчават.

И така, "живеем, според А. Шопенхауер, в свят, чиято есенция е воля, представа (и стремеж) към (пазар, пари и власт)" (по: Ницше, 2000, с. 11), но Фр. Ницше смята, че се проявява и "воля за истина" (по: Ницше, 2000, с. 11, 25 и др.), респективно за морал и справедливост. Впрочем той (Ницше) говори за "много видове морал", но е скептик, че ги има, т.е., че са налице. Според него "в продължение на осемнадесет века в Европа е властвало едно-единствено желание – да се направи от човека върховен урод ... в този преходен, блуден, измамен, лъжовен, нищожен свят, в този хаос от безумия и желания" (с. 12, 80, 84), респ. – налице са воля и стремеж едва ли не само за негативни, лоши неща.

За съжаление, това е състоянието на нещата в Европа за времето, през което Ницше е живял (1844-1900 г.), но относно съвременния свят оценките би следвало да бъдат още по-негативни и по-песимистични, особено на фона на тайния план на масоните, който се съпътства от неспирна и нарастваща диференциация в доходите, достигнала, според движението "Окупирай Уолстрийт", до 1:99; а вече се смята, че съотношението е дори под 1: и над 99!...

В наши дни, ако някой започне да говори на тази тема и да се стреми да защити интересите на обикновените хора, го квалифицират като "популист". Тази дума не се оценява позитивно днес, но се пренебрегва обстоятелството, че един от най-големите популисти на този свят е бил Исус Христос. Да напомним за "Неговото Царство божие" и за думите му, според Библията, че "богатите по-лесно ще минат през иглени уши, отколкото да бъдат приети в Царството божие". Но, както виждаме в тайния план на масоните, предвиждат се корекции и на Библията, а вероятно и на тези думи на Христос. Въпрос на гледна точка, която би следвало да има и морална основа и оценка.

Общоприето е, че човекът е несъвършен и необосновано се твърди, че "той е създал най-великият социален механизъм на цивилизацията" в лице на пазара (по Ал Гор и др. автори). Тук е налице един парадокс, а именно, че Природата уж създава само съвършени неща, но се оказва, че тя е създала и несъвършен човек. А щом човекът е несъвършен (което е общоприето, вкл. от Далай Лама, от папа Йоан Павел II, а авторът на "Библията на демокрацията" Р. Дал категорично твърди, че "несъвършеният човек е обречен да живее в несъвършени общества" (Дал, 2006, с. 71, 73), това ще рече, че и пазарът не би могъл да бъде съвършен. Пазарните фундаменталисти или представителите на "дивия либерализъм" и "кадифения неоколониализъм" (според папа Франциск и Алв. Тофлър) си го смятат за съвършен, дори го идеализират, абсолютизират и едва ли не го обожествяват. В същото време обаче, пак те, включително и неговите субекти, съзнателно и целенасочено

го деформират, за да могат да печелят все повече. Тъй като тези деформации са, общо взето, популярни, само ще ги маркираме. Те са главно следните:

- Монополите и картелните обединения или споразумения, които А. Смит категорично е отричал, но те и до днес, включително и у нас, са активни в своите действия.
- Така наречените офшорни зони, които по същество са един паралелен, полулегален, а едва ли не и нелегален пазар, чрез който се избягва плащането на към 200 млрд. щ. долара данъци годишно.
- Държавните и/или обществените поръчки, осъществявани от бюджетни организации, включително финансирането чрез т.нар. оперативни програми – ОП, от европейските кохезионни и др. фондове, които се печелят от тези, с които обикновено предварително (и неофициално, разбира се) се уговарят възможно най-високите комисиони, за които някои смятат, че стигат и до над 50%. По този повод, например, Дж. Стиглиц в своя учебник "Публични финанси" пише, че една отвертка в магазина струва един долар, но като елемент в инструментите за военна техника и/или чрез държавна поръчка, тя е калкулирана за 10 долара...
- Невероятно спекулативните финансови пазари, наричани още от Дж. М. Кейнс "финансови казина", на които се продават "боклучиви" и/или "токсични" активи (по С. Шмит), дори "лайнени" такива (според Ч. Фъргюсън). В своята книга "Хищническа нация" той, Ч. Фъргюсън, твърди и доказва, че американската финансова система е криминализирана.
- Подобен характер вече придобиват, за съжаление, и рекламите, които ни атакуват отвсякъде.
- И финансово-счетоводните стандарти започват да обслужват интересите преди всичко на олигарсите.
- В подобна посока действат, според Д. Лаврен, така също и класифицираните от нея "глобални мрежи", тинк-танкове, НПО и др. п.
- В същата посока действат още и лобизмът, публично-частното партньорство, дори и приватизацията на т.нар. "естествени монополи", които уж се контролират и регулират от държавни контролно-регулационни органи, но, както твърди Дж. Стиглиц, контролните органи са под контрола на тези, които уж те самите контролират.

Оформя се и мнение или теза, че се прекалява и с търговската и банковата тайни, а Уикилийкс показва и доказва, че това е налице и по отношение на държавните тайни и специалните служби на държавата.

Ако би бил жив А. Смит, както и другите класици на икономическата теория, те сигурно биха били върли критици и отрицатели на съзнателното и целенасочено деформиране на пазара и на "кадифения неоколониализъм".

Но, съгласно латинската сентенция, за да си отговорим на въпроса защо е налице това разширяващо своите мащаби съзнателно и целенасочено деформиране на (уж) "най-великия социален механизъм на цивилизацията", следва да си отговорим на въпроса: "Кому е изгодно да бъде така?". Едва ли може да се отрече, че е изгодно предимно или главно на олигарсите, срещу които ни призовава да се борим дори и нашият президент Р. Плевнелиев, макар че и той като че ли има родствена връзка с тях.

Впрочем, ако следва да казваме на черното бяло и обратно или да манипулираме хората, докъде бихме я докарали? Но това го правят и ТПО чрез своята дейност в продължение на векове. Историците вече все по-активно и убедително твърдят, че на нашата Земя преди много милиони години е имало изключително високо развити цивилизации, които са се самоунищожили. В тази връзка (или на тази основа) възниква и въпросът: дали и ние не вървим по техния път? А някои известни съвременни икономисти като Лестър Търоу дори твърдят, че вече "вървим към колективно социално самоубийство" (Търоу, 2000, с. 452-453) – посредством екологична катастрофа или чрез т.нар. "ядрена зима", за която някои считат, че вече не е твърде далече...

Впрочем, когато човек анализира историята ни, направлявана главно от ТПО, а така също и съвременните геополитически събития, за някои от които споменахме в настоящата студия, като че ли трудно би могъл да бъде оптимист, ако не е с по-ограничени познавателни възможности или е от икономическия, политическия елит или от елитите на ТПО, т.е. – от богатата и властваща малцинствена класа, според Волтер. Вероятно е въпрос на гледна точка. Но може би в случая следва да имаме предвид и казаното от Фр. Ницше, че "нерядко зад забележителния учен се крие посредствен човек, а доста често зад посредствения творец – твърде забележителен човек" (по: Ницше, 2000).

Според Ж. Ж. Русо "Човекът е роден свободен, но навсякъде той е в окови" (Философски речник, с. 548), от които се освобождава главно чрез пари, които се реализират на пазарно-корупционна основа. Следователно, при абсолютизирането му, именно пазарът обуславя съдбата на хората. Дали той не се смята от пазарните фундаменталисти, респ. от "дивия либерализъм" и "неоколониализма" като инструмент за евентуалното редуциране на населението, щом като се предвижда в бъдеще пазарът да "погълне" държавата и да отпадне политическата демокрация, а самият той да остане единствен и тотален регулатор на обществото и обществената вселена?...

Впрочем, нахвърлихме определени мисли, някои от които са с вековна давност, но почти не се обсъждат, нито се решават на една широка публична

основа. В случая като че ли е подходящо да припомним древната римска сентенция, която посочихме в предходното изложение.

Обърнахме по-голямо внимание на проблема за редуциране на световното население, тъй като той е фундаментален и става все по-актуален, а може да се окаже и фатален. Като че ли останалите цели и задачи на тайния план на масоните от 1969 г. са подчинени преди всичко на неговото разрешаване и затова тях само ще ги изброим и евентуално ще ги придружим с кратки коментари.

1. Разрешение за раждане на деца.
2. Нови насоки за смисъла на секса (което, впрочем, се пояснява в следващата точка, цел или задача на плана).
3. Секс без размножаване.
4. Възможности за повсеместно получаване на предпазни средства.
5. Сексуална просвета сред младежта от страна на световното правителство.
6. Подпомагане на абортите с държавни средства.
7. Подпомагане на сексуалността (а така също и на хомосексуалните и проявления).
8. Технологии за размножаване без секс.
9. Разрушаване на семейството.
10. Евтаназия или "хапче за смърт" (до 80-годишна възраст по желание, а след 80 г. – задължително).
11. Ограничаване на достъпа до здравеопазването по отношение на засягащите.
12. Строг контрол над достъпа до медицински услуги.
13. Премахване на частните лекари.
14. (Създаване на) трудности при диагностицирането на нови нелечими болести.
15. Затрудняване и на онколечението с цел намаляване на населението.
16. Предизвикване на сърдечни атаки за премахване на хора.
17. Ранно училищно образование с цел ускоряване на пубертета и еволюцията.
18. Сливане на всички религии, респективно – създаване на нова религия, (респ. налагане на Луциферианството).
19. Премахване на старите религии.
20. Промяна на Библията чрез ревизия на ключови думи.
21. Превръщане на училищното образование в инструмент за индоктриниране.
22. Удължаване на учебното време без децата да научават нещо повече.
23. Контрол над достъпа до информация (без обаче да се уточнява как и над каква информация).

24. Училищата да станат общински центрове.
25. Изземване на определени книги от библиотеките (без обаче да се уточнява какви, но смятаме, че се подразбира).
26. Законови промени, които отпущват социален и морален хаос.
27. Подпомагане консумацията на дрога с оглед създаването на атмосфера тип "градска джунгла".
28. Насърчаване на консумацията на алкохол.
29. Ограничаване на свободните пътувания (също без да се уточнява на кого и докъде).
30. Необходимост от повече затвори.
31. Използването на болниците като места за изолация.
32. Ограничаване на американската индустриална доминация (което е една интересна цел, но не се уточнява чия доминация да се подкрепя).
33. Разместване на народи и икономики (също без да се уточнява накъде, как и защо).
34. Изтръгване на човек от социалните му корени (може би, за да се преодолее социалната основа и сигурността на хората).
35. Спорт в посока преустройство на обществото (без да се изяснява точно в каква посока).
36. Секс и насилие в забавленията (чието начало вече като че ли е поставено).
37. Имплантиране на идентификационни карти (микрочипове) на хората (евентуално, за да може всеки да бъде под наблюдение и контрол).
38. Създаване на психологическа и физическа несигурност.
39. Използване на криминалните прояви и контингент за управление на обществото (дали и това, което стана в Париж и Брюксел няма подобна цел?!).
40. Контрол над хранителните продукти (може би в случая думата контрол следва да се постави в кавички, защото вече едва ли знаем какво ядем, какво пием и какво дишаме).
41. Контрол над атмосферните условия. (С оглед на подобряването или на влошаването им?! Вероятно се има предвид второто).
42. Ограничаване на поведението на хората с цел внушаване на изискването от тях (нещо като манипулиране и насочване накъде да вървят, как и какво да правят).
43. Фалшифициране на научните открития. (Без да се уточнява с каква цел, но смятаме, че се подразбира. Може би тук следва да допълним и случая с невероятните открития на инж. Никола Тесла в САЩ, чието внедряване е било стопирано от големите петролни компании, защото неговите открития не са били в техен интерес).

44. Използването на тероризма като основание за налагането на тотален контрол. (По този повод възниква и въпросът: "сблъсъкът на цивилизациите", финансово-икономическите и информационните, респ. хибридните войни дали не са основа, предпоставка и провокатор на тероризма и средство за създаването и използването на т.нар. управляем хаос?)
45. Телевизия, която наблюдава отделния човек. (Тази цел или изискване на плана е трудно разбираема, но безспорни са няколко неща, които са характерни за съвременните медии, а именно: първо, поставянето им под контрол на все по-малко и по-големи олигархически компании; второ, техните предавания заменят културата с антикултура, което го е констатирал още Х. Форд в своята книга "Интернационалните евреи", написана в началото на 30-те години на миналия век, а Патрик Бюканън убедително го е доказал в своята книга "Смърт Запада", Москва, 2003 г. Тук заслужава да се изтъкне и книгата на българския философ В. Ангелов, озаглавена "Смъртта на естетиката" (Ангелов, 2004), а в по-общ план и на духовността и културата като цяло, което идва главно от САЩ и от ТПО. Да припомним, че в. "Ню Йорк таймс" е определил Азис като "бъдещето на българската музика" (вж.: в. "Стършел", бр. 3634/18.03.2016 г.). С други думи "дивият либерализъм" и "неоколониализмът", а така също "идеолозите" и "конструкторите" на Новия световен ред, респ. ТПО, по същество ни декултуризират и едва ли не ни зоологизират и зомбират; за съжаление нашите медии са силно "Биг-бродъризирани" и "чалгализирани", срещу което почти не се срещат сериозни критики и възражения. Необяснимо е и как много от нашите музикални редактори се гордеят с Азис, т.е. – с "Биг-бродърството" и "чалгата" или като цяло – с антикултурата.)
46. Притежаването на собственост преминава в забвение (но не за богатото и властващо малцинство, а за мнозинството, което го обслужва – по Волтер; може би неслучайно вече се говори и се обосновава необходимостта от "духовна икономика" (Пинчбек, Джордан, 2012).
47. Настъпване на нова "тоталитарна система" (без да се уточняват нейната структура и характер обаче).

Цитираният таен план на масоните от 1969 г. вероятно е актуализиран и съгласуван с другите стари и нови ТПО, но е безспорно, че е твърде актуален и днес, а също така и изключително неприятен и смущаващ за по-голямата част от хората. Впрочем ние обособяваме, както впрочем и Волтер, хората на две социални групи или класи, като самият той ги нарича – класата на богатото и властващо малцинство и класата на обслужващото го мнозинство, като в по-ново време се обособява и "средна класа", която обслужва,

главно интелектуално, класата на богатия елит; класата на мнозинството – и с ограничени материални възможности хора, от най-ниските социални слоеве, обслужват висшата и средната класа, главно физически.

Общоприето е, че така е било винаги и навсякъде в света, но ултралибералите или представителите на пазарния фундаментализъм или на "дивия либерализъм" (според папа Франциск) пледират за "чист" пазарно-демократичен капитализъм в смисъл – държавата да бъде напълно комерсиализирана и "погълната" от пазара, защото тя "провокирала стъпки и път към социализъм", според проф. Л. фон Мизес и неговите съвременни последователи. Смятаме, че така би следвало да бъде и в бъдеще, но при приемлива диференциация в доходите между основните социални групи или класи, както, горе-долу, беше при "социалната държава", "социалното пазарно стопанство" и "държавата на всеобщото благоденствие" през "30-те славни следвоенни години", т.е. през периода на регулираната от държавата кейнсианска икономика. Така че, **неприемливо е да има единствено и само пазар и пазарно регулиране, а би следвало да има и държава, и пазар, и морал, които да си взаимодействат в организацията и управлението на обществото, т.е. – както икономическа и политическа демокрация, така и социална справедливост.**

Бедата е, че ТПО, както и съвременните ултралиберали, пазарни фундаменталисти, "диви либерали-неоколониалисти", ни направляват в другата посока, което до известна степен се вижда от тайния план на масоните от 1969 година. Впрочем в него не са посочени някои аналогични нему идеи, които се срещат в литературата за ТПО, като например:

- Лица, които желаят, могат да бъдат евтанизирани, което вече е практика в някои страни; напр. в Белгия съответният закон беше приет през 2014 г. и предвижда това да става за лица от 12 години нагоре.
- Почти общоприето е в литературата, свързана с ТПО, че недъгавите и непълноценните хора, както и навършилите определена пределна възраст, (примерно 80 години), задължително следва да се евтанизират, а обикновените хора да се лишат от собственост. Т.е., като че ли се подготвя нова форма на робство в условията на бъдещия Нов световен ред.

Едва ли цитираният таен план на масоните не възбужда неприятни чувства, дори погнуса и ужас от някои негови цели и задачи, но, както видяхме, авторът, който го е публикувал, е висш масон и е напълно уверен, че вече никой не би могъл да му се противопостави и да му противостои...

Всички сме косвени свидетели на съвременните актуални и с геополитически характер събития (вкл. терористичните акции главно в Париж и в Брюксел през последните две години). Последните с основание ги поставяме на първо място и бихме искали да подчертаем, че те са провокирани

главно от агресивните събития в Близкия изток, обусловени главно от САЩ и организиранияте от тях коалиции. Първото от тях, освобождаването на Кувейт от Иракска окупация, осъществено чрез специално разрешение на ООН, може да се оцени само като позитивно. Но, струва ни се, че не биха могли да се оценят като позитивни останалите агресивни действия (без санкцията на ООН) на САЩ и техните коалиции – срещу Ирак, Афганистан, Либия (която е в Северна Африка) и в Сирия. За да правят всичко това, САЩ имат определени интереси, но действията им обуславят и съответно водят до сериозни негативни последици, а именно:

а) провокирането и формирането на четири джихадистки държави – в Афганистан, Ирак, Сирия и в Либия, а такива се подготвят в Малайзия и другаде, дори и в Китай, където има голяма и компактна ислямска общност;

б) превръщането на две ислямски държави – Саудитска Арабия и Иран, в неприятел, дори във врагове;

в) нарастване на противоречията и противоборствата между двете основни ислямски общности – шиити и сунити, и засилване позициите на уахабитите и ислямските фундаменталисти;

г) провокиране на потоци от ислямски бежанци, включително уахабити и фундаменталисти, главно към Европа – или Евразия – според Ориана Фалачи;

д) организиране и осъществяване, главно в Европа, на потресаващи терористични акции.

Не бива да се подценява и обстоятелството, че в Близкия изток значителна част от населените места, както и инфраструктурата им, бяха унищожени и бяха дадени твърде много жертви. Освен това се влоши положението, засилиха се нестабилността и несигурността на целия регион, включително и обедняването на населението му. Вече в Сирия е на път да се постигне примирие и нещата като че ли започват да се променят, но ще видим какви ще бъдат следващите резултати и действия.

Успоредно с неприятните (меко казано) събития в Близкия изток се случиха още две съществени геополитически събития, а именно:

- **Създаването на организацията БРИКС** (между Бразилия, Русия, Индия, Китай и ЮАР), която започна да противостои на Запада, начело с хегемона на света – САЩ. Не е напълно ясно какви са целите на БРИКС – създаването на многополюсен глобален свят или БРИКС да стане по-мощен от Запада, а Китай да измести САЩ от хегемонистичната им позиция. Да си припомним древния мит, че "жълтата раса" ще завладее света. С други думи, бъдещето на света (ако не се

самоунищожи) зависи от това дали Западът, или БРИКС ще започне да доминира на този свят.

- Следващият негативен и с геополитическо значение проблем е **кризата Украйна-Русия**, която се превърна в геополитическа криза между САЩ и Запада, от една страна, и Русия и БРИКС, от друга страна. Важен позитивен момент в тази криза е, че Холандското правителство категорично се противопостави на приобщаването на Украйна към ЕС, но може би същото би следвало да бъде и по отношение на НАТО; Русия и Украйна са подобни, както България и Македония.

Бедата е, че нашата страна е в близост до тези геополитически конфликти и Зб. Бжежински дори твърди за наличието вече на "ос на нестабилността (а защо не и на несигурността и безперспективността – В.С.), която се простира от Балканите до Централна Азия" (Бжежински, Скокрофт, 2010, с. 17), но се отклонява и на североизток към Украйна и Русия.

Общозвестно е, че ние сме били зависими и дори подчинени както на Турция, така и на Русия, но сме в различни религиозни и духовно-културни отношения с тях. Едва ли някога ще могат да се изтръгнат от българския народ еднородните и доброжелателно-приятелските му отношения към руския народ и Русия и негативното ни отношение към Османска Турция, от която ни освобождава "Дядо Иван", т.е. имперска Русия. Може би тук се налага да припомним категоричния отказ от страна на Цар Борис III на Хитлер да изпрати български войски на Източния фронт с репликата, че "ние винаги ще бъдем с Германия, но никога против Русия". Може би тази реплика на Цар Борис III не бива да се забравя и пренебрегва от българските политици. Трагичното е, че в условията на съвременния "див либерализъм" и "кадифен неоколонизализъм" независимостта и самостоятелността или т.нар. суверенитет е почти без покритие вече не само за малките, но и за големите държави. Дори и Европа е "васал" на САЩ, според бившия външен министър на (Западна) Германия – Йошка Фишер, и бившия канцлер – Х. Шмит. Това "васалство" вероятно ще бъде подсилено и затвърдено чрез новите търговско-икономически споразумения между САЩ и ЕС – TTIP (Трансатлантическите търговско-инвестиционни споразумения) и TISA (Търговските споразумения за свободна търговия в сферата на услугите, включително погребалните такива).

В медиите се появиха съобщения, че Русия вече ни е обявила т.нар. хибридна война вероятно защото има четири американски военни бази и на наша територия се изгражда отбранителна система срещу нея, но отношенията ни с Турция са много по-други. Тъй като съвместно членуваме в НАТО, те бяха готови да ни изпратят изтребители, за да охраняват нашето въздушно пространство, без каквито нашата страна никога не е оставала

до момента в своята история, но след като ремонтирахме някои от тях, вече сами ще можем да си охраняваме въздушното пространство.

Тъй като с Турция сме членове на НАТО, ЕС (като реакция към Турция – да ограничава бежанския поток към Европа) спешно даде ход на преговорите за приемането на Турция в ЕС, към който тя е асоциирана още през 1964 г.). Освен това ЕС обеща на Турция още през юли т.г. да отмени визите на турските граждани за Европа, респ. за страните от ЕС. И тъй като ние сме на главния път на Турция за Европа, сигурно ще станем и близка база за турския бизнес. А да не забравяме, че ние имаме и две партии, които в някаква степен са свързани с ислямска Турция, доколкото мнозинството им членове изповядват исляма, но, за да не са напълно етнически, в тях членуват и българи християни. Дали в бъдеще турско-ислямското малцинство в България няма да пожелае да получи две автономни области у нас – Кърджалийско и Разградско, където турците-ислямисти са едва ли не мнозинство?

Влиянието на Турция се засилва не само поради това, че тя се явява главният "доставчик" на бежанци, но започва да се превръща и във важен доставчик за Европа на енергийни ресурси. През нея се насочват част от енергийните ресурси на Русия, но се очаква да се насочат и други такива от богатия на енергийни ресурси, но размирнен Близък изток. Турция се очертава да се превърне в главния им транзитен път към Европа. Има и прогноза от американски автор, че Турция, заедно с Полша, са двете европейски държави, които щели да се превърнат в световни сили.

България е една от първите страни на Европа, която е в началото на "оста на нестабилност (и несигурност) от Балканите до Централна Азия" (според Зб. Бжежински), поради което нарастването на ислямизирането у нас е неизбежно, макар че то вече е твърде опасно и за Европа и ЕС в частност и като че ли от създаването му през 1957 г. до днес в неговите рамки не е имало такава бежанска криза, която настъпи през последните две-три години в резултат на невероятно големия и динамичен бежански поток, за чиито "корени" и причини ЕС почти не говори. А именно върху тях би следвало да се обърне главното внимание, защото в противен случай проблемът е частично и временно решим и остава главно в ръцете на Турция.

Подценява се обаче обстоятелството, че настоящият невероятно голям бежански поход към Европа се предхожда от по-малък такъв до и през 1993 година. Той е изследван и анализиран твърде добре от споменатата вече световно известна италианска журналистка О. Фалачи, която през 2004 г., издаде две книги, които се преведоха и издадоха и у нас (Фалачи, 2009, с. 117 и др.). За съжаление тя обикновено не се споменава при анализите и коментарите на съвременните бежански потоци към Европа, но Фалачи още тогава предсказва, че Европа върви към Евразия, а защо не и Евразия, не само чрез

бежанците, но и чрез високата раждаемост на мюсюлманите, които вече са се настанили в Европа. На тази основа П. Бюканан прогнозира, че към 2050 г. коренните европейци ще останат малцинство.

Броят на джамиите в Европа е вече към 10 000 и бързо нараства. Те са най-много в Германия, на второ място е Франция и на трето – България.

Жалко е, че О. Фалачи вече не е жива, тя вероятно щеше отново и по най-убедителен начин да изследва проблема и да прогнозира, че превръщането на Европа в Еврабия се ускорява и/или динамизира и бъдещата съдба на Европа става неясна.

Известно е, че се постигна определено споразумение между ЕС и Турция за ограничаването на бежанците, но едва ли някой е сигурен, че ЕС окончателно е решил проблема си с бежанците. Все още няма пълно единомислие и единодействие на страните от ЕС, но... дано да се получи. И все пак, ако съпоставим позициите на ЕС и Турция относно проблема "бежанци" и неговото решаване, като че ли по-силната страна е Турция. Тя вече се смята за част от специфичната в Близкия изток "ос САЩ-Израел-Турция", както твърди вече бившият премиер А. Давутоглу в своята последна книга, която бе издадена и обсъждана и у нас (Давутоглу, 2015). Проблемът с бежанците не би могъл да се реши само от Турция, но в рамките на цялостния конфликт в Близкия изток, а и на по-широка основа.

Стремежът на А. Давутоглу в тази негова книга е да обоснове потребността от разширяването на влиянието на Турция поне в рамките на границите на бившата Османска империя. Той смята, че нейните зони на влияние следва да обхванат:

- а) Близка териториална зона: Балканите-Близкия изток-Кавказ;
- б) Близка акваториална зона: Черно море-Адриатическо море-Източно Средиземно море-Червено море-Персийския залив-Каспийско море и
- в) Близка континентална зона: Европа-Северна Африка-Южна Азия-Централна и Източна Азия (с. 148-149); очевидно става дума за един твърде широк периметър, който надхвърля границите на Османската империя.

Цитираната книга на А. Давутоглу като че ли има характер на учебник или ръководство за турските дипломати и политици относно формирането на бъдещата външна политика на Турция. Той с основание констатира агресивната акция на САЩ с демократични цели, ако може така да се каже, които по същество: "укрепиха своята хегемония в този регион, като освободиха Палестина от по-силна подкрепа (от останалите арабско-ислямски страни) срещу Израел, а и самия Израел – от общото и засилващо се негативно отношение на арабско-ислямският свят към него." (с. 410, 411, 416 и др.).

И така, "американските стратегии (вкл. чрез оста САЩ-Израел-Турция) полагат усилия за установяването на нов баланс между военно-политическата мощ и преразпределение на военните (сили) и отговорности." (цитат от Давутоглу, като страницата е посочена на горния ред).

Още бившият президент на САЩ и преди това главнокомандващ на американските войски в Европа по времето на Втората световна война – генерал Д. Айзенхауер, казва, че "антиамериканската кампания в арабско-ислямският свят е организирана и се осъществява не от правителствата, а от народите на тези страни" (Никсън, 1993, с. 167), които вероятно са подстрекавани от своите духовници. Ли Якока пък твърди, че и днес е така и то дори в най-приятелската държава от този регион – Саудитска Арабия. Така че едва ли е потушено негативното настроение на арабско-ислямския свят към САЩ. Още повече, че, както твърди Зб. Бжежински, "президентът Буш беше яхнал света по един безпрецедентен начин", но най-грубо като че ли беше яхнал Близкия изток, което "яхване" продължава и от неговия приемник, като трудно може да се разбере докога ще продължи. Това "яхване" обикновено се оправдава с демократизирането на "яхнатия" свят, но според Р. Никсън: "въпреки че демокрацията е най-добрата форма на управление, тя не гарантира доброто управление"!

Накрая бихме искали да направим една връзка преди всичко между военното "яхване" на близкия арабско-ислямски свят, че дори и на Либия, която е в Северна Африка, без санкция на ООН, което като че ли има пряка връзка с бежанците към Европа, принос за което пък вероятно имат и самите САЩ. Този извод го правим на основата на мисли на бившия президент на САЩ Р. Никсън, които ще цитираме по-долу, и на "бога на финансите", Ал. Грийнспан. В публикуваната книга на Р. Никсън в България през 1993 г. четем: "Демокрацията не може като с вълшебна пръчица да разреши проблемите... Една четвърт от хората в развиващите се страни живеят под границата на бедността... От края на Втората световна война насам милиони хора загинаха в повече от 120 войни в развиващите се страни... Както показва войната в Персийския залив, едно нестабилно положение на другия край на света може да окаже огромно влияние вътре в страната (т.е. в САЩ – б.а.). Защото такива конфликти могат да прекъснат притока на нефт и други суровини, които са изключително важни за националната ни сигурност... Икономиката ни не може да бъде заложник на капризни и враждебни управници като Саддам Хюсеин. Опасността за САЩ продължава да нараства поради факта, че тези страни се сдобиват с технологии за производство на ядрено оръжие и балистични ракети... (Но защо САЩ помогнаха на Израел да стане солидна военно-ядрена сила? – В.С.)

Мнозина в Америка отляво и отдясно ратуват за отдръпването (ни) от развиващите се страни. Някои твърдят, че това е ничия земя, залята от корупция – "клептократия", където неколцина управници трупат милиони долари чрез кражби, а милионите работници едва изкарват по няколко "потни" долара на ден... Въпросът не е дали да помагаме, а как да помогнем по най-ефективен начин." (Никсън, 1993, с. 158, 159, 167). По повод на този цитат от Никсън само ще попитаме: първо, а защо и в САЩ съотношението на доходите е вече под 1: и над 99; и, второ, кому помогнаха САЩ, освен на себе си и на Израел? Нека всеки сам си отговори на тези въпроси.

Видяхме, че според Никсън и Саддам Хюсеин, а вероятно, което е по-скоро сигурно, и Муамар Кадафи "са капризни и вредни управници", поради което са били ликвидирани, докато един от кандидатите за президент в САЩ сега – милиардерът Доналд Тръмп, в една своя предизборна реч твърди, че ако С. Хюсеин и М. Кадафи са живи, регионът на арабско-ислямския свят в Близкия изток (и Северна Африка, респ. Либия, Тунис, Алжир) нямаше да бъде така разбунен, а щеше да бъде много по-спокоен. А сигурно нямаше да го има и невероятно големият поток на бежанци, главно от този регион и предимно към Европа, която – както казахме, придобива форма и характер на Евразия, според О. Фалачи, дори и на Евразия; редица автори я третираят като полуостров на Азия.

Като имаме предвид подзаглавието на книгата на Р. Никсън, в смисъл че Америка – като суперсила или хегемон в съвременния свят, си прави каквото пожелае, респ. което е преди всичко или само в неин интерес, т.е. "американците не се съобразяват с никого и с нищо" (Блум, 2001, с. 3) – се стреми и никой да не може да я надмине не само във военната, но и в икономическата сфера, включително Европа или ЕС. Като доказателство за току-що казаното ще приведем още един цитат от книгата на Р. Никсън: "Европа би представлявала не само преимущество, но и пречка за САЩ... За съжаление една обединена Европа с БНП, по-голям от този на САЩ, става опасна... Дали европейската икономическа интеграция не противоречи на интересите на САЩ..., като те (САЩ) едва ли ще продължат да подкрепят единството и обединението (на Европа) на всяка цена." (с. 81).

За съжаление е налице определена връзка между надвишаването на БВП на ЕС в сравнение с американския и динамизирането на потока от ислямити – бежанци към Европа. На тази основа възниква и въпросът: дали този поток от бежанци към Европа не е провокиран и от САЩ, след като ЕС я изпревари по БВП? Като че ли отговорът е "да"!

Когато ЕС въведе еврото и то започна да конкурира долара като световна валута, в САЩ се формираха негативни нагласи и настроения срещу еврото. Още тогава "финансовият бог" Ал. Грийнспан, както го наричаха в минало-

то, когато беше дългогодишен шеф на Федералната резервна система (ФРС) на САЩ, успокои американците, че "еврото е временна валута". Ако ЕС приеме предлаганите и дори натрапваните му проекти – TTIP и TISA, се очаква, че американците ще наложат разплащанията им с ЕС да се осъществяват само с долари....

И така, ако застрашаваш интересите на хегемонистичната супер сила САЩ, положението ти се усложнява, което се отнася и за Европа. За нас е твърде необяснимо, че ЕС продължава да се стреми да решава кризата с бежанците като последствие от това явление и процес, а не да се търсят и отстраняват неговите корени или основополагащи причини – военно-силото "яхване" на арабско-ислямския Близък Изток от САЩ.

Дотук само лансирахме предложенията си относно ролята на САЩ по отношение на бежанците към Европа, но известният американски икономист Джефри Сакс излезе наскоро с категорична позиция по този въпрос. Според него: "САЩ носят основната вина за бежанската криза и именно те би следвало да я решават..., т.е. Вашингтон трябва да допринесе (много повече) за решаването на тази криза" (www.vesti.bg от 12. 03. 2016 г.).

Смятаме, че заслужава да цитираме и други мисли по този повод на Дж. Сакс:

- "ЕС смята, че заплащането на милиарди (евро) на Турция ще реши проблема. Това е наивно. Впрочем Турция предупреди Европа, че ако тя не изпълнява задълженията си по споразумението с нея, включително и по отношение на ускоряването на процеса за приемането ѝ в ЕС, турската държава ще престане да изпълнява задълженията си по отношение на ограничаване на бежанците към Европа." Така че, според Сакс, "преговорите с Турция не са начин за разрешаване на проблема, а само направляват кризата в момент, когато е необходимо друго решение, обаче Европа няма ясен икономически план в тази ситуация. Няма икономическа стратегия. Какво ще стане с плана "Юнкер"? Никой вече не говори за него. Това е тъжно, това е просто трагично!", заключава Сакс.

Бедата е, че "васалът" на САЩ – Европа (както я наричат Й. Фишер и Х. Шмит), респ. ЕС, се оказва, че не се стреми да преодолява причините или корените, които обуславят бежанската криза, а търси само някакви оперативни начини да се справи с нея, което Сакс го квалифицира като "трагичен факт".

Разбира се, почти всичко е въпрос на гледна точка. В тази връзка бихме искали да припомним римската сентенция, която гласи: "Ако искате да разберете защо нещо е така или следва да бъде така, си отговорете на въпроса – кому е изгодно това?". На този въпрос като че ли вече е отговорил световно известният социолог Макс Вебер още през 19-и век, като анало-

гичен отговор е дал и изключително популярният американски мислител от близкото минало Алвин Тофлър – всичко се прави така, както е изгодно на тези с "големите или най-големите кесии" или с "дебелите и най-дебелите портфейли". С други думи, олигархическият елит, който разменя местата си с политическия елит през т.нар. "въртяща се врата", а каква съдба се предопределя на обикновените хора, се вижда от цитирания в предходното изложение таен план на масоните.

II

Освен НАТО, САЩ подготвят още една форма за поддържане васалното положение на Европа, респ. на ЕС – т.нар. трансатлантически и търговско-инвестиционни споразумения:

- **Търговско-инвестиционното споразумение (ТТИР)**, което беше представено за обсъждане в Европейския парламент и в страните – членки на ЕС, и при което се получиха твърде негативни мнения и отнoшения към въпросното споразумение, като тези обсъждания, впрочем, нещо заглъхнаха. Може би се подготвят по-позитивни реакции към него...
- То се придружава от т.нар. ISDS (ИСДС) – **Investor-state dispute settlement**, т.е. Наднационални или транснационални търговски арбитражи, наричани и трибунали.

Аналогични на посочените две споразумения, представени на ЕС, се предлагат и на страните от Тихоокеанско-азиатския регион, дори с някои от тях те са вече сключени (така наречените **ТТР – транс-тихоокеански търговски споразумения**).

Наред с посочените по-горе се появиха и нови такива:

- **ТАФТА (TAFTA)** – Трансатлантик Фрий Трейд Ериа (Трансатлантическа свободна търговска зона).
- **СЕТА (SETA)** – Комплексатив Економик енд Трейд Асортимент (Всеобщо икономическо и търговско споразумение).
- **ТИСА (TISA)** – Трейд ин Сървисиз Агриймънт (Комплексно споразумение за търговия с услуги) – в него се включват почти всички видове услуги, включително погребалните.

След саморазпадането на бившия враг на Запада начело със САЩ, респ. бившите социалистически страни начело с бившия Съветски съюз, включително и техния военен съюз – Варшавския договор, в Западните страни започна да витае мнението, че НАТО вече става излишна и се очакваше неговото разформироване или разпадане след като врага вече го няма. Но бомбардирането от НАТО на Югославия и главно на Сърбия през 1999 г. беше

повод, начин и средство да се сплотят държавите – членки на НАТО, според тогавашния му главнокомандващ, американския генерал Уесли Кларк, след което започна и активното му разширяване.

ЕС си остана "икономически гигант", но "военно джудже", както сполучливо го наричат някои автори. На Европа не бе разрешено да има собствени въоръжени сили, включително и под знамето и егидата на НАТО. Все пак първоначално в Европа витаеше европейският дух на френския президент генерал Де Гол. Той не "цепеше басма" на американците, лансираше идеята "Европа от Атлантика до Урал"; извади Франция от НАТО през 1966 г., чието командване се премести от Париж в Брюксел и сключи с канцлерът на Западна Германия Аденауер споразумение за мирно съвместно сътрудничество. То продължава и днес, на базата на което бе изграден и един френско-немски военен контингент. След смъртта на генерал Де Гол Франция се върна в НАТО и Европа, респ. ЕС, се върна в първоначалния си васалски режим, за който пише и един от следващите канцлери на Западна Германия – Х. Шмит (Шмит, 2006). Впрочем Германия все още беше в окупационен режим (Ердман, 2009), но някои от нейните ръководители и преди всичко Хелмут Кол, подготвиха нейното обединяване, срещу което се противопоставяше главно "желязната лейди" – Маргарет Тачър, но въпреки това то се осъществи. И именно то наложи да се сключи окончателен мирен договор с Германия (респ. с двете тогава Германиии) и така се създаде новата и единна Ф. Р. Германия, която е водеща сила в ЕС. Една от основните цели на САЩ е да не допускат голямо сближаване между нея и Русия, но те не можаха да преодолеят прокарването на втория и дублиращ Северен енергиен поток от Русия до Германия през Балтийско море, а не през Украйна. Южният поток през България бе отменен; към дублиращия втори поток за Германия имаше критики дори и от ЕК, но не е известно той да е прекратен – дали пък това не е една от формите за усилване сближаването между Русия и Германия?

Дори се смята, че проблемите, които създава на Европа т.нар. "бежански поток", ще бъдат едно от основанията ЕС да направи нов опит за създаването на своя самостоятелна армия – членка на НАТО. Защото все повече се налага мнението, че докато Европа и ЕС в частност е под опеката на САЩ, бъдещето му няма да е розово.

Като че ли стремежът на САЩ е да държи под опека ЕС и във военно, и в икономическо отношение чрез посочените по-горе споразумения, които все още не са окончателно приети от ЕС и неговите страни членки, но вероятно такава акция предстои. Може би тя беше отложена, защото настроенията срещу тези споразумения и оценките за тях бяха преди всичко негативни. Имаме предвид две неща в случая, а именно:

Първо, статията по тази тематика и проблематика от американската авторка Л. Уолък, публикувана във в. "Монд дипломатик" и озаглавена: "Трансатлантическото споразумение – тайфун, който заплашва Европа" (Уилък, 2013, с. 5, 6, 7), и

Второ, книгата на френския автор Патрик льо Ярик по същата тема и проблеми, озаглавена: "Дракула срещу народите" (Ярик, 2014).

Основните или главните негативни страни на тези споразумения за Европа, или ЕС, са следните:

- Ограничаване на неговата икономическа самостоятелност;
- Преодоляване на ограниченията на ЕС по отношение на т.нар. ГМО-та и екологическите изисквания, които не са характерни за много американски стоки/продукти;
- Подчиняване на интересите на държавата на интересите на корпорациите, доколкото им се предоставя правото, ако те преценят, че чрез свои действия държавата, на чиято територия те се намират, ограничава печалбите им, те да подават жалби до частен арбитраж, състоящ се от три частни юридически лица, които, от своя страна, решават с каква сума държавата да финансира "ощетените" корпорации, като техните решения не подлежат на обжалване. Следователно, едва ли не тези трибунали биха могли да удовлетворяват всякакви искания за обезщетения от държавата, на чиято територия корпорациите функционират, без самата държава да може да обжалва решенията на частния трибунал.

Очевидно е, че съгласно цитираните споразумения, пазарите се освобождават от контрола над ГМО-та и стоки (и услуги), които не отговарят на определени екологически изисквания, от една страна, и, от друга – на корпорациите се предоставя възможността да получават обезщетения от държавата, ако те преценят, че нейните действия ограничават печалбите им, за което следва тя на всяка цена да ги обезщетява въз основа на техни искания и по решение на частните трибунали, чиито решения не могат да се обжалват!!!

За съжаление, като че ли вече не са неоснователни твърденията от някои автори за "мафиотизацията на цивилизацията" (Уилкок, 2011), дори за "разбойнически цивилизации" (Стаменов, 2010), т.е., че едва ли не вече преставаме да се насочваме и да вървим към Доброто, а само към Лошото и/или Злото. Според цитирания план на масоните се оказва, че е така, но не за елита, а за тези, които го обслужват; те обаче вече са твърде много и следва да се редуцират над седем пъти!!!

Бедата, за съжаление, е и в това, че ние се намираме в челото на "оста на нестабилност и несигурност – от Балканите до Централна Азия", под натиска сме на бежанската вълна, характерна за цяла Европа, не сме преодо-

лели трагичната криза на прехода и сме се "закотвили" на опашката в ЕС по всички позитивни показатели, с изключение на все още сравнително ниския дял на държавния ни дълг спрямо стойността на БВП. Жалко, че България е имала велико минало, но има все по-жалко настояще... Дано това да се промени!

Накрая бихме искали да вземем отношение по още един фундаментален проблем, който е пряко свързан с нашето бъдеще.

Общоприето е, че – на глобална основа – се движим или вървим напред в рамките на т.нар. пазарно-капиталистическа демокрация.

Преди това, обаче, бихме искали да напомним, че нашата обществена и/или цивилизационна система има четири структурни звена или елементи/компоненти, а именно:

- Икономика, която е основополагаща, защото без икономическа дейност няма и не би могло да има изхранване и оцеляване на хомо сапиенс; почти синоним на съвременната икономика е пазарът, който, заедно с парите и властта, днес е нещо като триединно божество;
- Социална сфера, чиято основа и израз на която е (вече) семейството, здравеопазването, образованието и други социални институции;
- Политическата сфера, чиято основа и израз е държавата, която, според Аристотел, е преминала през 6 основни форми на политически управления, но днес доминира и едва ли не господства демокрацията, която се разграничава на законодателна, изпълнителна и съдебна власти. Основа на държавата, нейните власти и дейности е преди всичко Конституцията и производните от нея закони;
- Духовно-културна, включително религиозна, тъй като се смята, че основа на духовността и културата е религията, която до Просвещението играе/изпълнява твърде важна роля в обществото.

Дълго време в обществото най-съществена роля са играли държавата и религията, заедно със своята църква. Дори е било време, когато религията – в лицето преди всичко на папата – е стояла над политическата власт. Според "теорията за двата меча" той винаги е държал в ръцете си два меча, като единият от тях е предоставял на царете, кралете, императорите – при коронясването им; папата е бил наместник на Бога на Земята, а коронясваният от него държавно-политически ръководител – наместник на Бога върху определената територия, която ще управлява след коронясването му.

Добре известно е от историята, че в периода главно на Просвещението държавата отделя църквата от себе си (процес на секуларизация), лишава я от данъчен суверенитет (да налага данъци) и дори конфискува част от богатствата на най-богатата институция в Европа, при което религията и нейната църква изпадат в криза.

Тук искаме да обърнем внимание на обстоятелството, че икономическата сфера, израз на която вече е преди всичко пазарът, е плътно на страната на държавата срещу религията и нейната църква. Доказателство на това, което току-що казахме, са следните мисли на папа Бенедикт XVI (предшественикът на сегашния папа Франциск): "Парите и богатството се превръщат в мяра на всичко..., хората се превръщат в стока..., отчуждават се..., настъпва морално разпадане..., разрушаване на съвестта... Либералният пазар налага своите непреклонни закони на всички аспекти на живота. Целият морал на църквата, т.е. цялата духовна и антропологична концепция на християнството вече не намират съответствие и разбиране в днешния западен свят." (Рацингер, 2007, с. 41, 46, 71, 115, 116, 119, 129, 130, 131, 169, 180), наричан от папа Франциск "див либерализъм" и "неоколониализъм".

Видяхме накъде следва да върви светът според ТПО въобще и конкретния таен план на масоните, който цитирахме в предходното изложение. Този фундаментален проблем интересува всеки просветен човек.

Общоприето е, че винаги и навсякъде по света е имало само и единствено "смесени" общества или такива със "смесена конструкция", по изрече на древните гръцки философи, която теза е била общоприета и в древноиндийската философия. Тази теза изцяло се споделя и от един от най-изявените неолиберали или по-скоро пазарни фундаменталисти от близкото минало – проф. Лудвиг фон Мизес, лидер на великата триада – той, неговият именит ученик проф. Фр. А. Фон Хайек и техният съидейник от САЩ – проф. М. Фридмън, един от основателите и "лице" на Чикагската икономическа школа. Разбира се, те имат и съвременни последователи, които едва ли не ги надминават в стремежа си към идеализирането, абсолютизирането и дори обожествяването на пазара. В случая имаме предвид американските икономисти от еврейски произход Айн Ранд, която бе обявена за мислител на столетието в САЩ, нейните почитатели и последователи – "желязната лейди", М. Тачър и "богът на финансите" и дългогодишен ръководител на ФРС на САЩ, А. Грийнспан.

Проф. Л. фон Мизес също категорично твърди и напълно приема, че винаги и навсякъде досега в нашия свят обществата са били смесени, но въпреки това, настоящото пазарно-капиталистическо общество следва да бъде напълно "чисто". И за да стане такова, пазарът следва напълно да комерсиализира, дори да "погълне" неприсъщата му държава, защото тя "провокирала стъпки и път към социализма" (Мизес, 2007, с. 875 и др.). Зад тази му идея плътно застават Айн Ранд, М. Ротбарт и сие съвременни пазарни фундаменталисти.

Дори Давоският форум имаше известно критично отношение към крайния либерализъм или пазарния фундаментализъм и даже издигна девиза-

призив: "Нов век, нов капитализъм!", но все още не е уточнено какъв да бъде "новият капитализъм на новия 21 век". За съжаление не се водят и сериозни дискусии по този фундаментален проблем, но видяхме от тайния план на масоните накъде ни водят съвременните ТПО. Те по същество, чрез осъществяването от тях революции и двете световни войни, вече се доближават до своите крайни цели, но в литературата обикновено се твърди, че те напълно ще ги достигнат и реализират след една нова, Трета световна война, която фактически се подготвя, а някои твърдят, че тя дори вече е започнала още на 11.09.2001 г.

Бихме желали да обърнем внимание на обстоятелството, че общоприетата теза за вечния характер на смесените общества е адекватна на тезата на Волтер за двете "вечни" основни класи – класата на богатото и властващо малцинство, и класата на обслужващото го, но с ограничени икономически възможности мнозинство. В новото време се оформи и т.нар. трета класа, която обслужва интелектуално първата, но и тя се обслужва физически от втората.

Едва ли може да се отрече, че в рамките на "вечните", "смесени" общества или такива със "смесена конструкция" и техните две основни "вечни" класи, се е водила "вечна" борба за по-приемливо разпределение на богатствата и доходите между тях. Такъв смесен и социален характер имаха т.нар. "социална държава", "държавата на всеобщото благоденствие" или т.нар. "социално пазарно стопанство", които са господствали през "30-те славни следвоенни години", т.е. след Втората световна война, до либерално-консервативната контрареволюция. Последната бе осъществена под политическото ръководство на американския президент Р. Рейгън и министър-председателя на Англия, "желязната лейди" М. Тачър, беше наречена първоначално "рейгъномика" и "тачъризъм". Да напомним, че М. Тачър пое премиерското кресло през 1979 г. и изкара два пълни мандата, а Р. Рейгън зае президентското си кресло в началото на 1980 г. и също изкара два мандата. До финансово-икономическата криза, която настъпи през 2007/2008 г., активно се вървеше в посоката, очертана от Рейгън-Тачър, но кризата като че ли само забави нещата и отново поехме в същата посока, но изглежда пак сме на прага на сериозна дългова криза и едва ли някой би могъл да каже какво би се случило след това. Ала едва ли то ще бъде нещо добро...

Някои печелят и от растеж, и от криза, но това са главно представители на икономическия и политическия елит, които се разминават през отворената въртяща се врата и разменят местата си... Ако кризата е твърде катастрофална, дали не би могла да доведе и до въстание или бунт?

Трудно ни е да отговорим на така поставения въпрос, но смятаме, че за да не се стига до подобни трагични събития, трябва нещо предварително

да се направи, което хич не е толкова трудно, като например да се коригира съотношението между доходите на първата и втората класа до приемливи и поносими съотношения.

Вече над 27 години правим само програми и реформи, но, очевидно, не в посоката, която следва да бъде. При това трябва официално да се приеме и признае, че вече е безспорно нарастващото несъответствие между количеството на населението и величината на природните ресурси, и съответно да престанем да се самозаблуждаваме, че ще осигурим икономически растеж и ще се справим с нарастващата безработица, включително и по отношение на младите хора, която заема все по-голям относителен дял от безработните. Безспорно е, че новите инвестиции и технологии осигуряват нови работни места, но обикновено се правим, че не виждаме факта, че те съкращават повече работни места, отколкото създават.

Може би бедата е в това, че трудно може да се възприеме всеобщ и единен път към едно по-добро бъдеще, но, за съжаление, като че ли подобни опити в това отношение и направление са дело главно на Тайните политически общества (ТПО), които действат по съвсем друг начин. В тази връзка възниква и един фундаментален въпрос: адекватни ли са ТПО на демокрацията? В недемократични условия като че ли се налага да ги има, но защо трябва да ги има и в демократични условия? Не означава ли това, че демокрацията е полудемокрация или "дивокрация", както я наричаше председателят на 7-ото Велико народно събрание, интелектуалецът Йосиф Петров.

Общоприето е, че ние сме висши и уникални, но несъвършени и противоречиви същества и с основание се наричаме Богочовечи и Дяволчовечи. Дали пък нашето бъдеще не е обусловено от това дали и доколко у нас ще доминира божественото или дяволското начало и същност?

Може би е налице определена беда, породена от обстоятелството, че познанието ни изобщо или само по отношение на доброто и злото ни е предоставено не от Твореца, а от Дявола, който, превърнал се в змия, е изкушил човеците да вкусят от Забранения плод от Дървото на познанието.

Докато сме били природни човечи или хомо натуралис и сме се ръководили единствено от инстинктите си, т.е. от изискванията на Природата и нейните закони, като че ли сме действали единно и еднопосочно, но когато сме придобили новото и уникално качество на "разумен дух", на "вътрешен" или "мини-космос", и дори създаваме свои "обществени закони" (по Им. Кант), нещата стават твърде сложни и противоречиви. Все пак, обаче, постигаме високо познание, висока технологичност и твърде по-висш и цивилизационен начин на живот, но на Природата сме причинили вреди и злини, довели и нея до криза, и я насочваме към екологична катастрофа. Затова ни изглежда изключително неприемлива категоричната теза на уважавания и почитан от нас

Фр. Ницше, че "стоицизмът, който пледира, че обществените закони следва да се подчиняват на природните или поне да не им противоречат, защото това би било форма на самотероризиране", без обаче да са налице необходимите пояснения и аргументи в това отношение. Той, с определено основание, издига философа едва ли не на най-високото научно-интелектуално ниво. Но нима "добродетелите на обикновения човек за философа вероятно биха означавали пороци и слабости"? За него моралът не е всеобщ, а йерархичен, т.е. за висшите слоеве – един, а за нисшите – друг, в което може би има известна доза истина, но нима "всеки морал... е вид тирания"?

Може би се увлякохме във философията, която почитаме и ценим, но и тя би могла да ни подведе по някои фундаментални проблеми. Обществото е суперсложна и противоречива система, каквито са и неговите членове или субекти. Освен това ние не сме наясно с нашия произход, несъвършени сме, а така също и противоречиви (третираме се като Богочовеци и Дяволочовеци:). При това положение можем ли да изградим съвършено общество? Впрочем авторът на "Библията" на демокрацията, Р. Дал, категорично твърди, че "несъвършеният човек е обречен да живее в несъвършени общества" (Дал, 2006, с. 71, 73). Вечният ни проблем е бил как да подобрим и усъвършенстваме нашите общества. Досегашният ни исторически опит е доказал, че всички цивилизационни общества са били "смесени" или със "смесена конструкция", със сложна структура, но с две основни класи (по Волтер). Опитите да се промени тази структура са се оказали неуспешни досега.

След като видяхме, че досега ТПО са насочвали развитието на света възниква суперфундаменталният проблем: Как всичко това следва да става? На открита и демократична основа или както и досега е било: формално уж е така, но реално Новият световен ред е конструиран и се изгражда по същество от сътрудничеството и взаимодействието между древните/класическите и новите ТПО? За съжаление върху този изключително фундаментален проблем дискусия не ни е известно да е имало, но като че ли се налага вече да я има или ще продължи формално да се действа по демократичен път, а реално – посредством ТПО? Бедата е, както видяхме и разбрахме, че вече се предлага и настоява да се върви към "чист" пазарен строй, който да "погълне" държавата и всичко да остане в разпореждането на пазара и парите, респ. на техните главни субекти.

Неслучайно се твърди, че сме на кръстопът и дано улучим и/или изберем верния път към БЪДЕЩЕТО!

ЦИТИРАНИ ИЗТОЧНИЦИ:

- Ангелов, В., 2004. Смъртта на естетиката, София, изд. "Агато".
(Angelov, V., 2004. Smartta na estetikata, Sofia, izd. "Agato")
- Бжежински, 36. и Скокрофт, Б., 2012. Америка и светът, София, изд. "В. Люцканова", с. 17, 91.
(Bzhezzhinski i Skokroft, 2012. Amerika i svetat, Sofia, izd. "V. Lyutskanova", s. 17, 91)
- Блум, У., Разбойническа държава, София, 2001, изд. "Агато", с. 3.
(Blum, U., Razboynicheska darzhava, Sofia, 2001, izd. "Agato", s. 3)
- Великите мислители на Запада, 2013. София, с. 754-756.
(Velikite misliteli na Zapada, 2013. Sofia, s. 754-756)
- Давитоглу, А., 2015. Стратегическа дълбочина. Мястото на Турция в международните отношения, София, изд. "Изток-Запад".
(Davitoglu, A., 2015. Strategicheska dalbochina. Myastoto na Turtsia v mezhhdunarodnite otnoshenia, Sofia, izd. "Iztok-Zapad")
- Дал, Р., 2006. Демокрацията и нейните критици, София, ИК "К"; с. 71, 73.
(Dal, R., 2006. Demokratsiata i neynite krititsi, Sofia, IK "K"; s. 71, 73)
- Ердман, Щ., 2009. Банки, хляб и бомби, т. I и т. II, София, изд. "Дилок".
(Erdman, Sht., 2009. Banki, hlyab i bombi, t. I i t. II, Sofia, izd. "Dilok")
- Менк, А., 1996. Новото средновековие, София, Университетско издателство "Св. Климент Охридски".
(Menk, A., 1996. Novoto srednovekovie, Sofia, Universitetsko izdatelstvo "Sv. Kliment Ohridski")
- Мизес, Л. фон, 2007. Човешкото действие, София, изд. "Мак", с. 875 и др.
(Mizes, L. fon, 2007. Choveshkoto deystvie, Sofia, izd. "Mak", s. 875 i dr.)
- Никсън, Р., 1993. Не пропускайте момента. Предизвикателството към Америка в свят с една суперсила, В. Търново, ИЦ "В. Търново", с. 158, 159, 167.
(Niksan, R., 1993. Ne propuskayte momenta. Predizvikelstvoto kam Amerika v svyat s edna supersila, V. Tarnovo, ITS "V. Tarnovo", s. 158, 159, 167)
- Ницше, Фр., 2000. Отвъд доброто и злото, София, изд. "Булвест-2000", с. 11, 25 и др.
(Nitshe, Fr., 2000. Otvad dobroto i zloto, Sofia, izd. "Bulvest-2000", s. 11, 25 i dr.)
- Пинчбек, Д. и К. Джордан, редактори, 2012. Какво следва след аферите. Трансформирането на валутата и обществото, глава 23, София, С. Н. М., "Медия".
(Pinchbek, D. i K. Dzordan, redaktori, 2012. Kakvo sledva sled aferite. Transformiraneto na valutata i obshtestvoto, glava 23, Sofia, S. N. M., "Media")

Рацингер, Т. Д., 2007. Въведение. Нравствените, политическите и религиозните възгледи на папа Бенедикт XVI, София, изд. "Сиела", с. 41, 46, 71, 115, 116, 119, 129, 130, 131, 169, 180.

(Ratsinger, T. D., 2007. Vavedenie. Nравstvenite, politicheskite i religioznite vazgledi na papa Benedikt XVI, Sofia, izd. "Siela", s. 41, 46, 71, 115, 116, 119, 129, 130, 131, 169, 180)

Стаменов, Ст., 2010. Говори Космосът! Планетата, човечеството и цивилизацията са в опасност, София, изд. "Дилок".

(Stamenov, St., 2010. Govori Kosmosat! Planetata, chovechestvoto i tsivilizatsiata sa v opasnost, Sofia, izd. "Dilok")

Тодоров, Цв., 2003. Новият световен безпорядък. Размисли на един европейец, София, изд. "Изток-Запад", с. 15.

(Todorov, Tsv., 2003. Noviyat svetoven bezporyadak. Razmisli na edin evropeets, Sofia, izd.

"Iztok-Zapad", s. 15)

Търоу, Л., 2000. Бъдещето на капитализма или как днешните икономически сили оформят утрешния свят, София, изд. "В. Люцканова", с. 452-453.

(Tarou, L., 2000. Badeshteto na kapitalizma ili kak dneshnite ikonomicheski sili oformyat utreshnia svyat, Sofia, izd. "V. Lyutskanova", s. 452-453.)

Уилкок, Д., 2011. Енергийното поле на Вселената и трансформацията на човешкото съзнание, София, изд. "Кръгзор".

(Uilkok, D., 2011. Energiynoto pole na Vselenata i transformatsiata na choveshkoto saznanie, Sofia, izd. "Kragozor")

Уилък, Л., 2013. Трансатлантическите споразумения – тайфун, който заплашва Европа, в. "Монд дипломатик", подлистник на в. "Дума", бр.21/2013, с. 5, 6, 7.

(Uilak, L., 2013. Transatlanticheskite sporazumenia – tayfun, koyto zaplashva Evropa, v. "Mond diplomatik", podlistnik na v. "Duma", br.21/2013, s. 5, 6, 7)

Фалачи, О., 2009. Интервю със себе си. Апокалипсис, София, изд. "Ера", с. 117 и др.

(Falachi, O., 2009. Intervyu sas sebe si. Apokalipsis, Sofia, izd. "Era", s. 117 i dr.)

Философски речник, 1997. София, изд. "Св. Климент Охридски", с. 66, 581 и следващите

(Filosofski rechnik, 1997. Sofia, izd. "Sv. Kliment Ohridski", s. 66, 581 i sledvashtite)

Хелсинг, Ян ван, 2013. Третата световна война, София, изд. "Дилок".

(Helsing, Yan van, 2013. Tretata svetovna voyna, Sofia, izd. "Dilok")

Шмит, Х., 2006. Силите на бъдещето. Световни победители и губещи в утрешния свят, София, изд. "Медиатама".

(Shmit, H., 2006. Silite na badeshteto. Svetovni pobediteli i gubeshiti v utreshnia svyat, Sofia, izd. "Mediatama")

Якока, Л., 2007. Къде изчезнаха лидерите, София, изд. "Сиела", с. 116.

(Yakoka, L., 2007. Kade izcheznaha liderite, Sofia, izd. "Siela", s. 116)

Ярик, П. льо, 2014. Дракулът срещу народите, издание на в. "Дума" и в. "Монд дипломатик".

(Yarik, P. lyo, 2014. Drakulat sreshtu narodite, izdanie na v. "Duma" i v. "Mond diplomatik")

www.vesti.bg от 12. 03. 2016 г.

(www.vesti.bg ot 12. 03. 2016 g.)

БЕЖАНСКИЯТ ПОТОК И МЕЖДУНАРОДНИЯТ ТЕРОРИЗЪМ – ГЛАВНО ЕВРОПЕЙСКИ ПРОБЛЕМ, НО С ИСТОРИЧЕСКИ КОРЕНИ И ГЕОПОЛИТИЧЕСКИ ИЗМЕРЕНИЯ

Резюме:

Безспорно е, че въпросът, свързан с бежанците и тероризма, се превръща във все по-актуален и преди всичко европейски проблем, но с много по-широки измерения, които имат вече геополитически характер. Той обаче придобива още по-голяма актуалност и значение след двете трагични терористични събития, осъществени в Париж през м. ноември 2015 г. и в Брюксел – през м. март 2016 година. За съжаление обаче, при тяхното анализиране и коментиране и при опитите за противопоставяне, справяне и преодоляване на тези трагични събития, се подценяват и едва ли не се игнорират някои исторически корени и основополагащите причини, които ги провокират. Именно това е целта на настоящата студия: първо, да обърнем внимание на историческите им "корени" и, второ, да се опитаме да разкрием техните основополагащи предпоставки, основания и причини, но във възможно най-синтезиран вид, защото тематиката и проблематиката е доста обширна и сложна.

Ключови думи: бежанци, международен тероризъм, геополитика, ислямизъм, либерална икономика, социална държава, тайни политически общества.

JEL: A12, A13, F01, F02, O11, Z1.

THE FLOW OF REFUGEES AND INTERNATIONAL TERRORISM – PRIMARILY A EUROPEAN PROBLEM, BUT WITH HISTORICAL ROOTS AND GEOPOLITICAL DIMENSIONS

Abstract:

It is indisputable that the issue of refugees and terrorism is becoming more and more topical and most of all – a European problem, but with much broader dimensions that already have a geopolitical nature. However, it gains even larger topicality and significance after the two tragic terrorist attacks that were carried out in Paris and Brussels in November 2015 and March 2016 respectively. Unfortunately, however, when analyzed and commented upon, and during the attempts to counteract, solve and overcome these tragic events, some historical roots and the fundamental reasons that provoke them are underestimated and even downright ignored. This is precisely the purpose of the present study: first, to pay attention to their historical "roots"; and second, to attempt to reveal their fundamental prerequisites, motives and reasons, but in the most synthesized way possible, because the subject matter and the problems are quite extensive and complex.

Key words: refugees, international terrorism, geopolitics, Islamism, liberal economics, social state, secret political societies.

JEL: A12, A13, F01, F02, O11, Z1.